

ca să fim și să rămânem înnoiți pentru toată veșnicia. Rugăciunea înnoiește lumea mereu.

Pe când regele Ludovic al IX-lea al Franței era în drum spre Țara Sfântă în fruntea armatei cruciaților, s-a iscat o furtună pe mare. Toți erau cuprinși de panică și tremurau de frică, numai Sfântul Ludovic stătea calm și senin. Întrebat fiind de ce este atât de calm și parcă nepăsător, a spus: „Pentru că în mănăstirea din Clairveaux se fac rugăciuni și jertfe pentru noi. Totul va merge bine”. Și așa a fost.

Anton Dacă, Vade mecum
(Considerații, pilde și exemple pentru solemnități și duminici).
Anul B, Editura Presa Bună, Iași,
2005

Calendarul săptămânii 23-30 iunie 2024

23	D	DUMINICA XII D.P.A.; Ss. Niceta de Remesiana, ep.; Iosif Cafasso, pr.
24	L	NAȘTEREA SF. IOAN BOTEZĂTORUL
25	M	Sf. Wilhelm, abate
26	M	Ss. Ioan și Paul, m.; Josemaria Escriva de Balaguer, pr.
27	J	Sf. Ciril din Alexandria, ep. înv. *
28	V	Sf. Irineu, ep. m. **
29	S	SS. PETRU ȘI PAUL, AP.; Emma
30	D	DUMINICA XIII D.P.A.; Primii Sfinți Martiri din Roma

Gândul săptămânii

“Adu-ți aminte că prin Dumnezeu nu ești față de nimeni și de nimic străin.” (Fericitul Vladimir Ghika)

23 iunie 2024 • DUMINICA XII D.P.A. • Ss. Niceta de Remesiana, ep.; Iosif Cafasso, pr.

LECTURA I

Aici se va sfărâma trufia valurilor tale!

Citire din cartea lui Iob 38,1.8-11

Domnul i-a răspuns lui Iob din furtună și i-a zis: „Cine a închis marea cu porți, când, țâșnind, a ieșit din pântece, când i-am pus norul ca haină și bezna, ca scutec? Atunci i-am impus un hotar și am pus legături și porți. Și am spus: «Până aici să vii, și nu mai departe, și aici să se oprească valurile tale semețe!»”

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 106(107),23-24.25-26.28-29.30-31 (R.: 1)

R.: Preamăriți-l pe Domnul, pentru că este bun, veșnică este îndurarea lui!

sau:

Aleluia.

Cei care plecau pe mare în corăbii și făceau negoț pe apele cele mari,

ei au văzut lucrările Domnului și minunile lui în adâncuri. **R.**

El a spus și s-a pornit vântul furtunii care a ridicat valurile mării: se suiau spre ceruri, coborau spre abisuri; sufletul lor se topea de groază. **R.**

În strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și el i-a făcut să iasă din necazurile lor; a liniștit furtuna și valurile s-au potolit. **R.**

S-au bucurat că valurile s-au liniștit și el i-a condus la portul dorit de ei. Să-l laude pe Domnul pentru bunătatea lui, pentru minunile pe care le-a făcut în folosul fiilor oamenilor! **R.**

LECTURA A II-A

Cele vechi au trecut, iată, au devenit noi.

Citire din Scrisoarea a doua a sfântului apostol Paul către Corinteni 5,14-17

Fraților, iubirea lui Cristos ne constrânge pe noi care judecăm că unul singur a murit pentru toți, ca atare toți au murit. El a murit pentru toți, pentru ca toți cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru acela care a murit și a înviat pentru ei. Astfel, de acum înainte, noi nu mai cunoaștem pe nimeni după trup și, dacă l-am cunoscut pe Cristos după trup, acum nu-l mai cunoaștem astfel. Deci, dacă cineva este în Cristos, este o creatură nouă: cele vechi au trecut, iată, au devenit noi!

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

Lc 7,16bc

(Aleluia) Un mare profet s-a ridicat printre noi și Dumnezeu a vizitat poporul său. (Aleluia)

EVANGHELIA

Cine este oare acesta că și vântul și marea îl ascultă?

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Marcu 4,35-41

În aceeași zi, după ce s-a înserat, Isus le-a spus discipolilor săi: „Să trecem pe țarmul celălalt!” Și, părăsind mulțimea, l-au luat

așa cum era în barcă. Erau și alte bărci cu el. Și a fost o mare furtună, iar valurile izbeau în barcă, încât aproape se umpluse. El dormea în partea dinapoi a bărcii, pe un căpătâi. Atunci l-au trezit și i-au spus: „Învățătorule, nu-ți pasă că pierim?” Ridicându-se, a muștrățat vântul și a spus mării: „Potolește-te! Taci!” Și vântul s-a calmat și s-a făcut liniște mare. Atunci le-a spus: „De ce sunteți fricoși? Încă nu aveți credință?” Dar ei au fost cuprinși de teamă mare și spuneau unii către alții: „Cine este, oare, acesta, că și vântul și marea îl ascultă?”

Cuvântul Domnului

Dumnezeu i-a vorbit lui Iob din mijlocul furtunii, cerându-i să reflecteze asupra creației și astfel să ajungă la atributele divine ale Creatorului: atotștiință, atotputernicie etc., (I). Isus nu vorbește discipolilor săi din mijlocul furtunii, ci mai întâi o liniștește și apoi îi dojenește pentru lipsa lor de credință, fiindcă până în acel moment, așa cum ne relatează evanghelistul Marcu, Isus făcuse multe alte minuni, precum: vindecarea soacrei lui Petru; în seara aceleiași zile i-au fost aduși toți bolnavii din Cafarnaum și i-a vindecat pe toți; plecând din oraș, se întâlnește cu un lepros și-l vindecă; pe un paralizat îl face sănătos; altui om, care avea o

mână uscată, i-o vindecă; o altă mulțime de bolnavi din ținutul Tirului și Sidonului se bucură de sănătatea primită de la Isus; până și posedatii de diavol strigau: „Știm cine ești: tu ești Fiul lui Dumnezeu”. Și ucenicii din barca purtată pe valuri de vântul puternic să nu-și dea seama că Fiul Omului doarme, dar Fiul lui Dumnezeu din El veghează? Din cauza credinței prea mici, ucenicii îl priveau pe Mântuitorul cu ochii trupului cuprinși de frică, dar mai trebuiau învățați să privească și altfel, cu ochii credinței, cum ne spune sfântul Paul nouă: „Pe Cristos, dacă l-am privit cu ochi omenеști (așa cum l-au privit discipolii din barcă și apoi s-au întrebat: „Cine este omul acesta că până și vântul și marea ascultă de El?”), noi să nu-l mai privim astfel, fiindcă lumea veche (cea care privea doar cu ochii trupului) a trecut, și o lume nouă a luat acum ființă” (II). Lumea nouă este aceea care îl privește pe Cristos cu ochii credinței, fiindcă și credința are ochii ei (Sf. Augustin). Apostolii l-au trezit pe Isus de frica furtunii și a morții; ei s-au rugat cu puțină lor credință, dar au avut mai multă încredere în iubirea lui Isus față de ei, zicând: „Învățătorule, nu-ți pasă că pierim?”, adică: Nu-ți pasă că rămâi fără ucenici, fără cei pe care îi iubești?Deci, dacă îi pasă de noi, dacă ne iubești,

salvează-ne! Sau, poate se temeau că li se va îneca Învățătorul și ei împreună cu el, și ce s-ar mai fi ales din toată învățătura și din toate minunile lui? Oricum, strigătul lor se aseamănă cu strigătul tâlharului de pe cruce, din stânga lui Isus: „Oare nu ești tu Cristos? Salvează-te pe tine și pe noi!” Striga, dar n-avea credința necesară mântuirii. Ca ucenicii să stea la temelia credinței Bisericii, aveau trebuință de mai multă credință. Ucenicii l-au trezit din somnul trupesc, Isus îi trezește din somnul sufletesc prin dojană. Mai apoi se vor ruga: „Doamne, mărește-ne credința!” Ca într-o zi să nu fim dojeniți, trebuie să ne rugăm și noi: Doamne, mărește-ne și întărește-ne credința, fiindcă numai de malurile ei se pot opri valurile trufașe ale mării care ne amenință sufletele. Rugăciunea este inima religiei creștine, sufletul sentimentului religios, uzina unei lumi noi. Isus însuși s-a rugat; o noapte întreagă a petrecut-o în rugăciune înainte de alegerea ucenicilor, ca ei să fie oamenii rugăciunii pline de credință, făuritorii unei lumi noi. Rugăciunea este mărturisirea practică a imperfecțiunii noastre, este smerenia sufletului în fața lui Dumnezeu. Isus însuși, ca om și-a privit limitele sale umane, le-a unit cu ale noastre și s-a smerit ca să ne poată înălța la Tatăl,